

De tijd vliegt, we zijn inmiddels in India, het land van de Sikhs, Tata's en curry's... De laatste keer dat we schreven waren we in Teheran aan het wachten op onze visa voor India en Pakistan. Dit duurde langer dan verwacht, maar binnen 2 weken hadden we ze eindelijk op zak en konden we onze reis vervolgen.

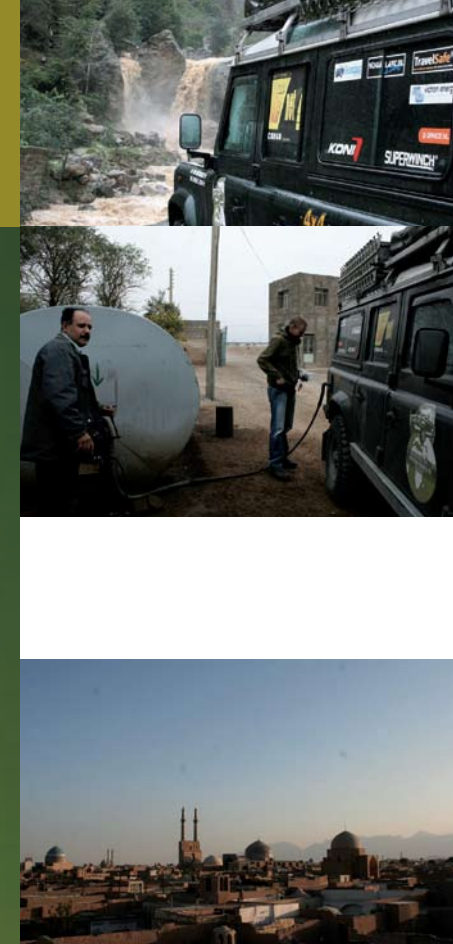
Blij dat we het drukke Teheran konden verlaten reden we naar het mooie stadje Esfahan. Met haar mooie parken langs de rivier, de vele bruggen en de 'rustige' wegen, een hele verademing na de chaotische metropool. We waren uitgenodigd door een Iraanse man die we ontmoet hadden bij de Indiase Ambassade. Zijn vrouw en dochter vertrokken die nacht naar India en dus was hij ergens wel blij dat wij er waren. We mochten (lees: moesten) zelfs in zijn bed slapen en kregen zelfs de sleutel van zijn huis! Gastvrijheid in Iran lijkt geen grenzen te kennen. We zijn hier dan ook 5 dagen blijven plakken om dan toch eindelijk naar Persepolis te rijden, een oude nederzetting die destijds (330 B.C.) door Alexander de Grote is platgebrand. De restanten zijn overigens het bezoeken meer dan waard.

Per Land Rover naar Australië

Iran, autopech en Pakistan

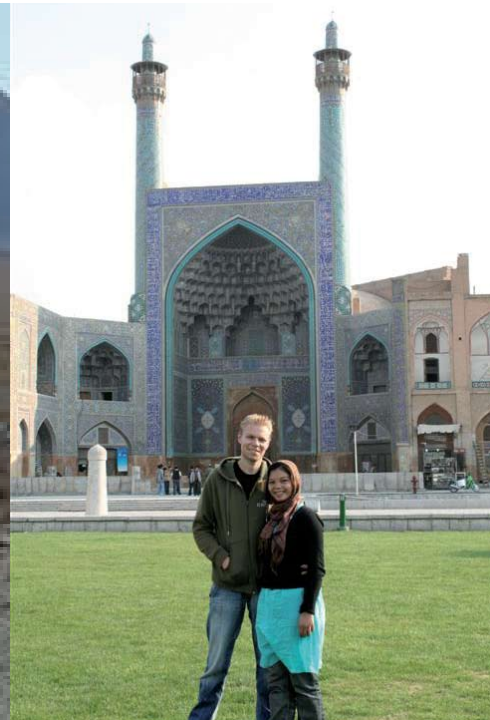

Op weg naar Yazd stak een oud probleem de kop op. De bout die de multiriem spanner op zijn plaats moet houden, hield het niet meer - deze was een maand eerder in Turkije al vervangen - en dus konden we geen meter verder rijden. Onze eerste sleep was van een Pazhan, de Iraanse versie van de Land Rover. Deze ziet er daadwerkelijk uit als de Defender 109, maar met dat verschil dat deze in Iran wordt samengesteld en er een Mitsubishi motor in hangt. Deze sleep was helaas echter alleen om op ons een veiligere plek te krijgen, want de eerstvolgende sleep die zich aanbood verloor zijn achterbumper. We hadden de beste man nog zo gewaarschuwd, maar deze bleef volhouden: "No problem, sir". Uiteindelijk waren we dus meer kwijt aan de schade voor de bumper, dan de reparatie aan onze LaRo. Maar goed, na regen komt zonneschijn en zo ook dit keer. We hadden al drie uitno-

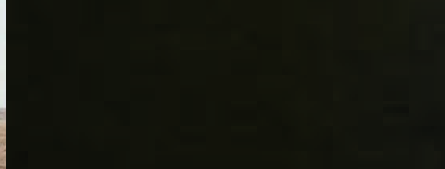
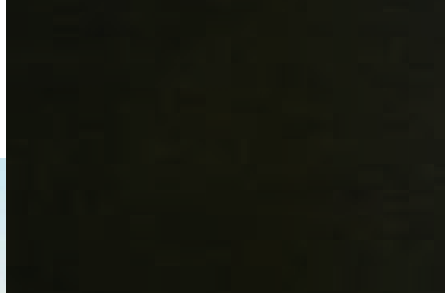
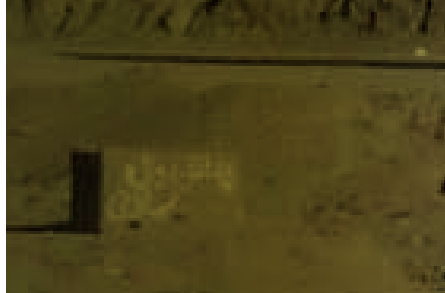
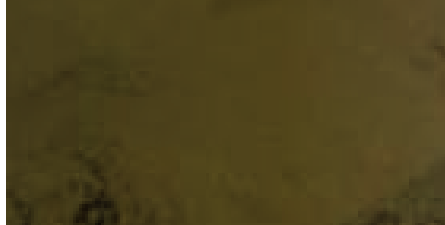
digen gekregen van de vele mensen - de hele straat lijkt zich er altijd mee te willen bemoeien - die bezig waren met de reparatie van de Land Rover toen Sasan ten tonele kwam, gewapend met twee gastenboeken van alle mensen die eerder bij hem op bezoek waren geweest. Deze 'tourist hunter' zoals hij zichzelf noemde nodigde ons uit (lees: we mochten niet weigeren, het leek meer op een kidnapping) om bij hem thuis te komen. Na drie nachten bij deze ontzettend grappige en gastvrije man, wiens overgrootvader al was begonnen met het 'verzamen' van toeristen zijn we terechtgekomen in Yazd.

Yazd is een echt woestijnstadje opgetrokken uit lemen huizen. In het Silk Road Hotel, mede gerund door de Nederlandse Sebastiaan, kwamen we meer Nederlanders tegen en dit was dus meteen een gezellige boel. ▶

Na een uitstapje naar Karanaq kwamen we op het idee om een kijkje te nemen op het eiland Qeshm. Dit visserseiland in de Perzische Golf met haar speciaal gesluiserde vrouwen leek ons de moeite meer dan waard om zo ook een ander stukje Iran te zien. Helaas heeft het zover niet mogen komen, want met de haven en de ferryboot in zicht begaf de aandrijving het ineens! In eerste instantie dachten we aan de versnellingsbak, toen het differentieel... We kwamen erachter dat we wel met diff lock konden rijden. Een paar truckers wezen ons erop dat er op het eiland een goede monteur zou zitten, maar omdat we dat niet zo zagen zitten zijn we, niet harder dan 50 km/u teruggedreden naar Bandar-e Abbas. De volgende morgen naar Iran Kodro. Dit is zo'n beetje de enige grote (en enigszins professionele) keten voor autoreparatie, dus dit leek ons een verstandige keuze. Alleen konden ze ons bij Iran Kodro niet helpen en werden we in eerste instantie verwezen naar een andere garage. Mr. Peyman, de mobiele serviceman van het bedrijf, bood aan om even mee te gaan om ons wegwijs te maken. Bij de derde garage waar we aankwamen, de andere twee wisten zich geen raad, bleek dat het niet het differentieel was maar de flens op de linkerachteras, die zorgt voor de aandrijving. Erg fijn dat het differentieel dus toch in orde was, maar hoe zouden we in hemelsnaam aan een spare-part komen (in de 5 weken dat we in Iran rondreden hadden we namelijk nog geen Defender 110 zien rijden!). In de autobazaar scheen een Land Rover specialist te zitten. Deze had alleen het onderdeel van de oude serie liggen, welke zes gaten heeft i.p.v. vijf en helemaal rond is, zonder uitsparingen. Volgens hen echter geen enkel probleem voor de metaalbewerker aan de overkant van de straat. Twee uur later lag het onderdeel te wachten en na de lunch waren we weer mobiel! Omdat Iran wordt geboycot door de USA zijn ze erg creatief in het (na)maken van alles en nog wat. Anders hadden we waarschijnlijk het onderdeel moeten laten overkomen uit (nabijgelegen) Dubai.

Na een extra avondje bij onze gastheer zijn we doorgereden richting Pakistaanse grens via Kerman, Bam en Zahedan. Het plaatsje Bam, wat 5 jaar geleden getroffen is door een zeer zware aardbeving, is er nog steeds niet bovenop. Een groot deel van de winkels bevindt zich nog steeds in zeecontainers, erg vreemd om te zien. Het officiële dodenaantal ligt een stuk lager, maar volgens de lokalen zijn zo'n 60.000 van de 120.000 inwoners die bewuste avond overleden ...

De volgende dag werden we aangehouden door de politie. We dachten dat dit het begin zou zijn van de aangekondigde politie-escortes, maar even later werden we met wat fruit op pad gestuurd door de politie. Zouden ze in Nederland ook eens moeten doen! Het beruchte politie-escorte kregen we de volgende dag helaas wel. In Zahedan werden we die avond wegge-

stuurd bij het hotel en dus eindigden we 's nachts op het politiebureau. Die actie stond garant voor het escorte de volgende morgen. Voor een stukje van 60 km naar de Pakistaanse grens hebben we drie escortes gehad. Waar het begon bij een politie escorte per auto met gewapende agenten, eindigde het met een 18-jarige ongewapende soldaat die voor ons uit 'lifftte'. Het duurde allemaal zo lang dat we de hoop om helemaal naar Quetta te kunnen rijden maar snel hadden opgegeven. Ook hadden we gehoord dat ze je paspoort innemen zodat je achter hen aan blijft rijden. We hadden dus mooie kleurenkopieën gemaakt en laten plastificeren en deze aan hen afgegeven en daar traptten ze gelukkig ook in.

De grensovergang met Pakistan liep voorspoedig, ondanks het feit dat we de procedure omgekeerd deden. De jonge

soldaat bleek ons bij de achterdeur van de grens afgezet te hebben in onze zoektocht naar de laatste goedkope diesel (die we uiteindelijk niet hebben gevonden).

Het gebied waar we het escorte verwachtten (van de grens tot aan Quetta, wat als het meest gevaarlijke gebied wordt beschouwd) daar kregen we hem niet. Pas na Quetta werden we opgepikt, waarna ze ons niet meer uit het oog verloren, zo bleek later.

Bij de grensovergang ontmoetten we twee motorrijders uit Turkije die op weg waren naar Kathmandu. Samen met hen zijn we het eerste stuk opgereden en niet veel later kwamen we een Zwitsers stel tegen die met hun Mercedes Benz busje op weg waren naar India en met pech langs de weg stonden. Na hen geholpen te hebben met het plakken van de lekke band zijn we met zijn allen doorgereden, dwars door Pakistan.

Door het escorte hebben we helaas weinig kunnen zien van het land. Ook het contact met de plaatselijke bevolking was er niet of nauwelijks. Zodra een van ons een boodschap ging doen in het stadje moesten er twee gewapende agenten mee. Niet ons idee van leuk op reis en dus waren we in tien dagen in India. Wel is het mooi de verschillen te zien tussen de Iran en Pakistan, want zodra je de grens over bent begint het feest. Niet alleen moet je vanaf dan links rijden en zijn de wegen beduidend slechter. Het wemelt dan ook ineens van de koeien, schapen, geiten, kippen en andere gedierte en dan voornamelijk OP de weg. In India blijkt dit niet veel anders te zijn, maar daarover vertellen we de volgende keer!

Op onze website www.travelsick.nl zijn meer belevenissen terug te lezen en uiteraard zijn er foto's te bezichtigen. ■

